

endelige Billie med Hensyn til denne Sag. Jeg tilstaaer, at, hvis hine Afstemninger fra Folkethingets Side fastholdes som endelige, vilde det ikke være Umagen værd at behandle Sagen igen; det vilde da være ligesaa godt strax at henlægge den og blive staaende ved de nu gjældende Bestemmelser; men jeg har anseet det for min Pligt at bringe Sagen under fornyet Behandling.

Det tredje Lovforslag er „Forslag til Lov om Pension til forhenværende constitueret Chef for det 5te Udskrivningsdistrikt Statsraad S. M. Omist.“ Det vil erindres, at der i sidste Samling forelaa 2 Pensionslovsforslag i Anledning af Omordningen af Udskrivningskredsene, hvorimod jeg iaar kun behøver at forelægge eet Forslag i den Retning, og det skulde være mig kjær, om Thinget paa Grund heraf vilde være villigere til en Afgjørelse af Sagen i en noget liberalere Retning end Tilfældet var i forrige Samling.

Det fjerde Forslag er „Forslag til Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget“. Regjeringen har troet, at det vilde være meget uheldigt, om de Forhandlinger, som nu gjentagne Gange have fundet Sted i Rigsdagen angaaende denne Sag, aldeles ikke bleve bragte til Afslutning for Rigets Lovgivningsmagts Bedkommende. Derfor har Regjeringen anseet det for sin Pligt atter at bringe denne Sag frem, i de væsentlige Retninger uforandret. Med Hensyn til de statsretlige Sætninger, der hos os staae som utvivlsomme og som gjældende, hvad enten de udtales i Loven eller ikke, men hvis Udtalelse i Loven formeentlig dog har sin gode Betydning efter Alt, hvad der i denne Sag er forhandlet, har man imidlertid troet det rigtigt at indskrænke sig til at udtale dem simpelt og kort, saavidt muligt endog i den Form, som har været tiltraadt af Althinget. Det er Meningen, at dette Forslag, naar det finder Rigsdagens Bifald, vil blive stadfæstet som Lov, og at dette Lovindhold ikke oftere vil blive gjort til Gjenstand for Forhandling i Althinget. I Spidsen for Lovforslaget staaer den Sætning: „Island er en uadskillelig Deel af den danske Stat med særlige Landsrettigheder.“ Dernæst staaer der den Hovedregel, at saalænge Island

ikke er repræsenteret i Rigsdagen, udøver det ingen Andeel i Lovgivningen med Hensyn til Rigets almindelige Anliggender, og at Spørgsmaalet om Islands Repræsentation i Rigsdagen kun kan afgjøres ved en baade af Rigets almindelige og Islands særlige Lovgivningsmyndighed vedtagen Lov. Derhos er det antaget, at man gjerne kunde udtale i Loven, hvad vi dog Alle mene, at der, saalænge Island ikke er repræsenteret i Rigsdagen, ikke vil blive stillet noget Krav til Island om Bidrag til Rigets almindelige Fornødenheder. Rigets Lovgivningsmagt kan gjøre et saadant Krav, men jeg troer ikke at feile, naar jeg antager, at Alle ere enige om, at man ikke vil gjøre det, og det vil utvivlsomt blive optaget med Velvillie og blive paaføjet, naar man udtaler, at man ikke vil gjøre, hvad man i Virkeligheden ikke vil. — Med Hensyn til Størrelsen af det Bidrag, som Statskassen foreslaaes at skulle yde til Bestridelsen af Islands særlige Udgifter, er Regjeringen bleven staaende ved, hvad man i det Hele taget — eller idetmindste da for Folkethingets Bedkommende — har betragtet som et Resultat, der turde ventes godkjendt, nemlig et aarlig Bidrag af 30,000 Rd. samt i ti Aar et overordentligt Tilskud af 20,000 Rd., der i de paafølgende 20 Aar nedsettes med 1,000 Rd. aarlig, saa at det efter Udlobet af 30 Aar aldeles bortfalder. Man har antaget, at man gjerne kunde udelade de Ord: Indtil Deslige bestemmes ved Lov, men i Lovforslagets sidste Paragraph vil man finde den Forandring, at medens Tanken tidligere har været, at den almindelige Lov om Islands Stilling i Riget først skulde træde i Kraft samtidig med Dumdannelsen af den særlige islandske Forfatning, hvorved altsaa hiin Lovs Træden i Kraft blev gjort afhængig af Betingelser, som laae udenfor den heroverende Lovgivningsmagts Indflydelse, har jeg troet, at det vilde være rigtigt at foreslaae i Overensstemmelse med Antydninger, som det har været mig kjær at finde her i Folkethinget ved sidste Finantslovs Behandling, at denne Lov, naar den forøvrigt billiges, træder i Kraft strax, nemlig den 1ste April 1871. Det er under Finantslov-Forhandlingerne udtalt af Medlemmer af Finantsudvalget efter dertil givne